

OSCAR WILDE

Το Αστερόψαυδο

Ο Ψαράς και
η Ψυχή του

Το Αστερόπαιδο

(THE STARCHILD)

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ:
EVGNENIY OGNAREF

ΜΙΑ ΦΟΡΑ κι έναν καιρό, δυο φτωχοί Ξυλοκόποι γύριζαν σπίτι τους μέσα από ένα μεγάλο πευκοδάσος. Ήταν μια χειμωνιάτικη νύχτα και το κρύο ήταν τσουχτερό. Ένα παχύ στρώμα χιόνι σκέπαζε το χώμα και τα κλαδιά των δέντρων και, καθώς περνούσαν δίπλα τους, έσπαζαν τα μικρά κλαράκια από την παγωνιά. Όταν έφτασαν στο Χείμαρρο του Βουνού, τον βρήκαν να κρέμεται ασάλευτος στον αέρα, γιατί τον είχε φιλήσει η Βασίλισσα των Πάγων.

Έκανε τόσο κρύο, που ακόμη και τα ζώα και τα πουλιά δεν ήξεραν πώς να το εξηγήσουν.

«Μπρρρ!» έσκουξε ο Λύκος, καθώς περπατούσε κουτσαίνοντας μεσ' απ' τους θάμνους με την ουρά στα σκέλια του, «ο καιρός είναι φριχτός. Γιατί δεν κάνει κάτι η Κυβέρνηση;»

«Τι-ουιτ! Τι-ουιτ! Τι-ουιτ!» τιτίβισαν οι πράσινοι Σπίνοι, «η γριά Γη πέθανε και την έχουν τυλίξει με το λευκό της σάβανο».

«Η Γη θα παντρευτεί κι αυτό είναι το νυφικό της» ψιθύρισαν τα Τρυγόνια συναμεταξύ τους. Τα ροζ ποδαράκια τους τα είχε δαγκώσει η παγωνιά, αλλά ένιωθαν ότι είχαν χρέος να δουν την κατάσταση απ' τη ρομαντική της πλευρά.

«Ανοησίες!» γρύλισε ο Λύκος. «Σας λέω ότι για όλα φταίει η κυβέρνηση, κι αν δε με πιστέψετε, θα σας φάω»,

Ο Λύκος είχε εξαιρετικά πρακτικό μυαλό και ποτέ δεν ξέμενε από επιχειρήματα.

«Ε, εμένα πάντως» είπε ο Τρυποκάρυδος, που ήταν γεννημένος φιλόσοφος, «δε μου καίγεται καρφί τι σημαίνουν όλα αυτά. Αν κάτι είναι έτσι, έτσι είναι, και τη στιγμή αυτή κάνει φοβερό κρύο».

Φοβερό κρύο έκανε χωρίς αντίρρηση. Οι μικροί Σκίουροι, που ζούσαν μες στο ψηλό έλατο, έτριβαν συνέχεια τις μύτες τους ο ένας με τον άλλο για να ζεσταθούν, και οι

Λαγοί ήταν κουλουριασμένοι στις τρύπες τους, κι ούτε καν τη μουσούδα τους δεν έβγαζαν απ' την πόρτα για να κοιτάξουν έξω. Οι μόνοι που φαινόταν να το απολαμβάνουν ήταν οι μεγάλοι Μπούφοι. Τα φτερά τους είχαν κοκαλώσει από τον πάγο, αλλά δεν έδειχναν να νοιάζονται, και στριφογύριζαν τα μεγάλα κίτρινα μάτια τους, φωνάζοντας ο ένας στον άλλο, απ' την πέρα άκρη του δάσους: «Του-ουίτ! Του-χου! Του-ουίτ! Τι θαυμάσιο καιρό που κάνει!»

Οι δυο Ξυλοκόποι συνέχιζαν το δρόμο τους, χουχουλιάζοντας με μανία τα δάχτυλά τους και χτυπώντας τις πελώριες, ενισχυμένες με σιδερένια πέταλα, μπότες τους στο πατημένο χιόνι. Κάποια στιγμή, βούλιαξαν σ' ένα βαθύ χαντάκι και βγήκαν άσπροι σαν τους μυλωνάδες όταν αλέθουν οι μυλόπετρες, κι άλλη μια φορά, γλίστρησαν στο σκληρό λείο πάγο που είχαν σχηματίσει τα νερά του έλους, τα δεμάτια τους λύθηκαν κι αναγκάστηκαν να ξαναμαζέψουν τα ξύλα ένα-ένα και να τα δέσουν πάλι· και μια φορά, νόμιζαν ότι είχαν χάσει το δρόμο τους και τους έπιασε μεγάλος φόβος, γιατί ήξεραν ότι το χιόνι φέρεται σκληρά σ' όσους αποκοιμούνται στην αγκαλιά του. Ζήτησαν όμως τη βοήθεια του καλού Άγιου Μαρτίνου που προστατεύει όλους τους ταξιδιώτες, και γύρισαν πίσω ακολουθώντας τα χνάρια τους και προχωρώντας προσεκτικά, κι έφτασαν επιτέλους στην άκρη του δάσους, κι είδαν στο βάθος, μακριά στην κοιλάδα, τα φώτα του χωριού τους.

Τόσο χάρηκαν με τη σωτηρία τους, που γέλασαν δυνατά, και η γη τούς φάνηκε σα λουλούδι ασημένιο και το φεγγάρι σα λουλούδι χρυσό.

Όταν όμως σταμάτησαν τα γέλια, ξαναμελαγχόλησαν γιατί θυμήθηκαν τη φτώχεια τους, κι ο ένας είπε στον άλλο: «Γιατί χαρήκαμε, αφού η ζωή είναι για τους πλούσιους κι όχι γι' ανθρώπους σαν κι εμάς; Καλύτερα να 'χαμε πεθά-

νει απ' το κρύο στο δάσος, ή να μας είχε επιτεθεί κάνα άγριο θηρίο και να μας είχε κατασπαράξει».

«Πράγματι» απάντησε ο σύντροφός του, «τα πολλά πάνε σε λίγους, και λίγα πάνε σε πολλούς. Η Αδικία μοίρασε τον κόσμο και τίποτα δε μοιράστηκε σωστά εκτός απ' τη Λύπη».

Αλλά καθώς θρηνούσαν, έγινε κάτι πολύ παράξενο. Έπεσε απ' τον ουρανό ένα πολύ λαμπερό και όμορφο αστέρι. Γλίστρησε άκρη-άκρη στο στερέωμα προσπερνώντας τ' άλλα αστέρια, και καθώς το κοίταζαν, τους φάνηκε ότι βούτηξε πίσω από μια συστάδα ιτιές που ορθωνόταν εκεί κοντά σε μια μικρή στάνη, ούτε μια πετριά μακριά.

«Ε! Ένα σακί χρυσάφι, για όποιον το βρει» φώναξαν, και βάλθηκαν να τρέχουν, τέτοια λαχτάρα είχαν για το χρυσάφι.

Κι ο ένας έτρεξε πιο γρήγορα απ' το σύντροφό του, τον ξεπέρασε, άνοιξε δρόμο μέσα απ' τις ιτιές και είδε πράγματι κάτι χρυσό πεσμένο στο άσπρο χιόνι. Το πλησίασε λοιπόν βιαστικά, και σκύβοντας, το άγγιξε με τα χέρια του, κι ήταν ένας χρυσοϋφαντος μανδύας παράξενα κεντημένος με αστέρια και διπλωμένος πολλές φορές.

Φώναξε στο σύντροφό του ότι είχε βρει τον ουρανοκατέβατο θησαυρό, κι όταν πλησίασε κι ο άλλος, κάθισαν στο χιόνι και ξεδίπλωσαν το μανδύα για να μοιράσουν τα χρυσά νομίσματα. Μα, αλίμονο! δεν υπήρχε χρυσάφι μέσα ή ασήμι, ούτε θησαυρός, παρά μονάχα ένα κοιμισμένο μωράκι.

Κι είπε ο ένας: «Πικρό τέλος είχε η ελπίδα μας κι είμαστε άτυχοι, γιατί τι όφελος μπορεί ν' αποκομίσει κανείς από ένα παιδί; Ας το αφήσουμε εδώ κι ας πάμε στο καλό, μια και είμαστε φτωχοί άνθρωποι, έχουμε δικά μας παιδιά να θρέψουμε και δεν μπορούμε να τους στερήσουμε το ψωμί τους για χάρη κάποιου άλλου».